

slægtskabet, eller hvor både ansøger og reference bekræfter, at de samlever på fælles bopæl. Kravet vil kunne stilles uden konkret mistanke om, at erklæringen er urigtig.

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne vejleder den person, over for hvem der stilles krav om afgivelse af erklæring på tro og love, om retsvirkningerne af en sådan erklæring.

Den person, over for hvem der er stillet krav om afgivelse af erklæring på tro og love, er ikke efter den foreslåede bestemmelse pligtig til at afgive selve erklæringen. Ansøgeren vil dog efter udlændingelovens § 40, stk. 1, have oplysningspligt over for udlændingemyndighederne.

Nægter den ansøger, over for hvem der er stillet krav om afgivelse af en erklæring på tro og love, at afgive den pågældende erklæring, vil en sådan nægtelse af at afgive oplysninger til brug for sagen efter en konkret vurdering kunne tillægges processuel skadevirkning.

Tilsvarende gælder, hvis vedkommende vælger at afgive erklæringen, men med en tilkendegivelse af, at erklæringen ikke er afgivet på tro og love.

Viser den afgivne erklæring på tro og love sig at være urigtig, forudsættes det, at den myndighed, som erklæringen afgives overfor, rutinemæssigt foretager anmeldelse til politiet, således at politiet kan foretage den fornødne efterforskning med henblik på eventuel tiltale for strafbart forhold.

I konkrete tilfælde, hvis det efter omstændighederne står klart, at der ikke har været forsæt til at afgive urigtig erklæring, eller hvis der er tale om urigtige oplysninger af mindre væsentlig betydning for sagen, kan anmeldelse til politiet undlades.

Der foreslås endvidere i § 40, stk. 5, indsat en bestemmelse om, at den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse.

Efter den gældende udlændingelovs § 43, stk. 3, skal den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Det forekommer naturligt, at den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, pålægges en tilsvarende erstatningspligt.

Det er en betingelse for erstatningsansvaret, at den pågældende ved afgivelse af urigtig erklæring, f.eks.

ved en urigtig bekræftelse af et slægtskab i en familiesammenførings sag, eller på anden måde, f.eks. ved aflevering af et foto eller til brug for DNA-undersøgelsen en blodprøve hidrørende fra en anden person, forsætligt eller uagtsomt medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig. Ved afgørelsen af erstatningspørgsmålet er det således dansk rets almindelige erstatningsretlige principper, der finder anvendelse.

Forsøg på medvirken kan forekomme, hvis myndigheden inden meddelelse af opholdstilladelse, f.eks. på grund af en gennemført DNA-test, opdager, at udlændingen og den medvirkende, f.eks. ved urigtige bekræftelser af slægtskabet, har søgt at opnå opholdstilladelsen ved svig.

Erstatningspligten omfatter de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse, d.v.s. eventuelle transportudgifter i forbindelse med at få den udlænding, der har opnået opholdstilladelsen ved svig, bragt til landet, eventuelle udgifter efter udlændingeloven eller lov om social bistand til udlændingens underhold samt politiets udgifter i forbindelse med udsendelsen af den pågældende. Erstatningspligten omfatter også de udgifter, der påføres staten ved behandlingen af udlændingesagen, f.eks. en gennemført DNA-test.

Afgørelse om erstatningspligt træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til indenrigsministeren, jf. udlændingelovens § 46.

Det foreslås indsat i bestemmelsen, at kravet tillægges udpantningsret, jf. retsplejelovens § 478, stk. 2.

Til nr. 4.

Den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 1, nr. 3, indebærer, at der kan optages fingeraftryk af en udlænding, der ikke søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af den pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Der kan efter bestemmelsen optages fingeraftryk af en udlænding, der ikke er spontan asylansøger, såfremt den pågældende skal afvises eller udvises eller den pågældende efter et afslag på meddelelse eller forlængelse af, inddragelse af eller bortfald af henholdsvis visum og opholds- eller arbejdstilladelse har pligt til at udrejse, jf. nærmere udlændingelovens § 30, stk. 1.